

TURKISH A1 – HIGHER LEVEL – PAPER 1
TURC A1 – NIVEAU SUPÉRIEUR – ÉPREUVE 1
TURCO A1 – NIVEL SUPERIOR – PRUEBA 1

Tuesday 3 May 2005 (morning)

Mardi 3 mai 2005 (matin)

Martes 3 de mayo de 2005 (mañana)

2 hours / 2 heures / 2 horas

INSTRUCTIONS TO CANDIDATES

- Do not open this examination paper until instructed to do so.
- Write a commentary on one passage only.

INSTRUCTIONS DESTINÉES AUX CANDIDATS

- N'ouvrez pas cette épreuve avant d'y être autorisé(e).
- Rédigez un commentaire sur un seul des passages.

INSTRUCCIONES PARA LOS ALUMNOS

- No abra esta prueba hasta que se lo autoricen.
- Escriba un comentario sobre un solo fragmento.

Aşağıdaki iki parçadan **bir** tanesini seçerek, seçtiğiniz parça hakkında bir eleştiri yazınız.

1. (a)

Çocukluğa Dönüş

- En dolu dizgin çağымda,
Urgana vurulan bir tay gibi
Düştüm yaban ele.
Dolaştığım hiçbir caddede,
5 Yok çocukluk anılarım.
- Çocukluk ya, gök mavisi gibi sınırları
Kaldırdı yeryüzünden.
Karadeniz'in sularını,
Malatya ile Sivas arasından geçirir,
10 Akdeniz'e aktarırdı düşlerimi.
Şimdi dalında altın sarısı
Bir kayısı bile alamıyorum, o bahçelerde
Oynaşan çocuk seslerini özlüyorum.
- Karların erimesiyle taşınırdık Kartal dağı'n eteklerine,
15 Tapusu yoktu büyük dedelerimizden kalma yurtlarımızın.
Baharla koyun kuzu meleşmeleri,
Ses katardı kuşların müzik korolarına.
Nedensiz yasaklanınca yaylalar,
Tükendi sürüler, viran oldu ocaklarımız.
20 Düşmüşüm büyük kentlerin hoyratlığı ortasına
Yaylaları, kuzu, keklik seslerini özlüyorum.
- Çocuk tarla işçiliğinde nasıl yorgun düşerdim yatağa.
Şimdi kol değil beyin gücümü satarak yaşıyorum.
Gökteki yıldızlar değil caddeleri ışıltan,
25 Cereyan lambaları.
Ne bir horoz, ne de bir kedi sesi var.
Yollarda tıklım tıklım araba
Ve biri öbürüne selam vermeyen insan kalabalığı.
Bense yıldızları, horoz, keklik, kuş seslerini
30 Ve bir gün görmediğimiz zaman arkadaşlarla
Candan kucaklaşmalarımızı özlüyorum.
- Ne bu vitrinleri renkli kent, döşeli daire,
Ne bu rahat iş,
Ne de gece caddeleri gündüze çeviren
35 Elektrik aydınlığı gideriyor yurt özlemimi.

Her gün doğumunda, ak kanatlı güvercinler
Salıyorum gökmavisine, selamımı götürsün
Özgür bir tay gibi tırsladığım, oynadığım
Köyümün kırlarına, yaylasına.

- 40 Çocuklarım, eşim bile anlamaz beni.
Bu caddelerde yok çocukluk anılarım,
Çocukluğumu özleyorum...

Molla Demirel, *Türk Dili Dergisi*, Eylül-Ekim, 2001

1. (b)

Türkçeyi Londra’da Konuşmak

Öz yurdunun dışında, ülkeye ve dile gönül veren insanlarla birlikte iken, bir dili konuştuğunuzda, özlem bir ölçüde azalıyor nedense. Bu anlamda dilin ayrımlı işlevlerinden de söz etmek yanlış olmasa gerek. Düşünmek için bile herhangi bir dile gereksinim duyduğumuz, her nedense çok kimsece bilinmez. Dilin yalnızca ağızdan çıkıp dışarıya dökülebildiği zamanlar var olduğu sanılır.

5 Ana dilinin dışında ikinci bir dili konuşabilen insanlar daha iyi bilir bunu. Başka dilde düşünmek, sıkça başa gelen bir durumdur, birden fazla dil bilenler için.

İletişim evreninde dilin farklı işlevlerini irdelerken ortaya çıkan satır başlıklarını, paragraflara bölerek özetlemeye çalıştığımız düşsel yazılarımızı sürdürüyoruz.

10 İngiltere’de geçen hafta dostlarla birlikte olduk. Ara sıra Türkiye ye gelseler de çok uzun yıllardır orada çalışan ve yaşayan Türk dostlarla...Çevrelerine yabancılaşmış insanların bolca yaşadığı bir yer orası da. Alışlagelmiş standart karşılama sözcükleri ile sınırlı kalan, birbirlerinin dünyalarına girmeyen, başlıca yaşam biçimleri olan düzenli ve uzun çalışma, ve de yılda bir kez tatil yapma dışında çok fazla ayrımları olmayan gelişmiş (!) bir toplum var kısacası İngiltere’de de. Kalabalıklar içinde yapayalnız bireylerin kendi adacıklarında özgür yaşadığı tipik bir Avrupa ülkesi yani.

15 Yaşadıkları ülke televizyonunda, ülkemiz sporcularının, müzik ve bilim adamlarımızın, uluslar arası başarı haberlerini görünce, kendilerini tutamayıp ağladıklarını anlattılar. Uzun yıllardır ülke dışındalar. Çoğu çifte pasaport sahibi. Artık buldukları ülkede de bir futbol takımı var tuttukları. ‘Kültür Şoku’nu atlatalı uzun yıllar olmuş sözün kısası. Ama Türkiye’den gidenlerle birlikte olmak, Türkçe konuşmak, halâ pek çok hoşlandıkları bir etkinlik onlar için. Tanımlayamadıkları,

20 anlatmalarını istediğimde çok da başarılı olamadıkları duygusal betimlemeleri, bu tür etkinliklerde gözle görülür, elle tutulur bir hale dönüşüyor neredeyse. Üzerindeki burukluğun hiçbir zaman tam olarak yok olmadığı doğum günleri, sünnet törenleri ya da nişan, düğün gibi mutlu anların yaşandığı toplantılar, her zaman Türkçe diyalog ve şarkılar eşliğinde, lakin hep bir yerlerden uzakta yapılıyor sanki.

25 Türkiye’de yaşayan “Yabancı”larda da sezmiştim daha önce, paylaştıkları benzer duyguları. Yalnızca Türkçe ile ilgili, ya da bize özgü değil yani konu. Yanılmıyorsam 1986 yılından bu yana Türkiye de çeşitli gazetelerde köşe yazıları yazan, içimizden biri haline gelmiş Andrew Finkel’i, Kumkapı’da İngiliz arkadaşlarıyla bir yemekte gözlemlene fırsatı bulmuştum. Ve şaşırılmışım. Ya da ilginç gelmişti diyeyim. Orada da, onlardan biri gibiydi. Özlem gideriyordu. Yurt özlemi su

30 yüzüne çıkmıştı sanki. Masada yalnızca İngilizce konuşuluyordu.

Düşünebilmenin ön koşulu, herhangi bir dili bilmektir. Sağlıklı düşünebilmek ise, dili iyi bilmekle olasıdır. Dilin, başkalarıyla iletişim kurmak dışında, düşünmenin bir aracı olması, ana dilinde düşünmeyi sürdüren bireylerin yabancı ortamlardaki dirençlerinin artmasını sağlayıcı etki yapıyor. Bu yanı ile, neredeyse bir bireysel savunma mekanizmasına dönüşerek, kültür şokundan

35 kaynaklanabilecek çöküntüyü önüyor. Ancak öbür yandan da, içinde bulunulan ortama uyum sağlanması konusunda da ters etki yapan bir direnç niteliği sergiliyor. Bir başka biçimde söylersek, Londra’da Türkçe konuşmak, Türkiye’de Türkçe konuşmaktan ayrımlı etkiler yapıyor, konuşan üzerinde.

Yılmaz Ersöz, *Türk Dili Dergisi*, Eylül–Ekim, 2003